

BULÁNYIGYÖRGY

SZÁLLJ RÁNK ÉLET-ADÓ LÉLEK

Szentlékvárás Pünkösd előtt – és Pünkösd után

Az idén januárban egy testvérünk a hosszabb múltra visszatekintő közösségeink tagjaihoz az alábbi megdöbbenő, vitákat kiváltó, gondolatokat ébresztő levelet intézte:

Testvéreim, akikhez közvetlenül csatol a második vagy harmadik kötet, vagy mind a kettő!

Isten Lelke, aki bennünk él, azt mondta nekem, hogy menjek el három napra magányba, hogy jobban reá tudjak figyelni arra, amit mond nekem. Amit e három nap alatt mondott, abból akarok valamit továbbítani Nektek azzal a tudattal, hogy a Bennetek, mindannyiunkban megszólaló hangja fog meggyőzni bennünket arról, hogy a közvetlenül előttünk álló jövőben a Lélek mit is kíván tőlünk.

Jézusunk a maga tanítványait – testvéreit – barátait három éven keresztül vezette Isten csodálatos országa felé. Sokszor végigméltuk már, hogy e három esztendő munkájával mit ért el náluk és mit nem ért el. Elérte, hogy ragaszkodtak Jézus személyéhez, mert képtelenek voltak nem ragaszkodni Hozzá, mert annyira lenyűgözte őket az a szeretet-hatalom, amely személyéből feléjük áradt. És nem érte el, hogy megértsék, mire is hívta őket, mert a bennük érvényesülő lélektani törvényszerűségek képtelenné tették Őket, hogy öröklött ószövetségi vágyaikat lecseréljék azokra a vágyakra, amelyeket Jézus akart a szívükbe ojtani. Ennek következtében a pásztorverés órájában szétszaladtak és megtagadták Őt, mert nem remélhették többé, hogy Jézus fogja beteljesíteni vágyaikat. A szeretet halált is legyőző erejéről megbizonyosodva sem tudtak Isten Országában gondolkodni, a mennybemenetelkor is hazájuk politikai függetlensége állt érdeklődésük középpontjában (ApCsel 1,6) Évtizedekkel a mennybemenetel után Lukács csak azért tudhatta lejegyezni ezt az érdeklődésüket, mert a tanítványok áthagyományozták a jeruzsálemi egyházra ezt az utolsó kérdésüket. Az emberi gyengeségeiket tanítványaik előtt el nem rejtegető apostolok alighanem azért emelték ki a mennybemenetel előtti Jézussal együttlétekből ezt a mozzanatot, mert világos volt előttük, hogy gondjuk-vágyuk milyen kiáltó ellentétben volt mindazzal, ami eltöltötte eszüket és szívüket akkor, amikor pünkösdre megkapták az Atyától megígért és Jézusuktól elküldött Szentlelket.

Jézus e három esztendő során nem alkalmazott lélektani csodát tanítványai tudatának-lelkületének átalakítása céljából. Hagyta, hogy lelkük benső törvényei szerint fejlődjenek, ahogyan tudtak, a megtapasztalt szeretet és a Szeretet példája és tanítása nyomán. Amikor azonban a mennybemenetel után tíz nappal az Atyától és Fiútól elküldött Szentlélek „betöltötte az egész házat, amelyben ültek” (ApCsel 2,2), akkor elérkezett a lélektani csoda órája. Amikor „mindnyájan betöltődtek Szentlélekkel” (ApCsel 2,4), akkor megtapasztalták magukban az Isten Lelkének erejét. Ekkor lett számukra valóságos az, amiről Keresztelő Szent János beszélt. Az, hogy János csak vízben tudta alámeríteni a bűnbánókat, de Jézus az Isten Lelkében fogja alámeríteni azokat, akik kitérülnek az Isten felé. A Keresztelő a maga prófétai és tanítványokat nevelő munkája során megtapasztalta, hogy csak „vizessé” tudja tenni a hozzá fordulókat a maga emberi alámerítésével, de tüzessé és „lelkessé” csak az fogja tudni tenni az ő tanítványait is, az utánuk következőket is, akire galambként leszáll, s akin rajta marad a Lélek..., azaz csak az Isten Maga, aki képes belemeríteni teremtményét a maga Lelkébe is. A Fiúnak az volt a küldetése, hogy indítást adjon övének arra, hogy tegyék azt, amit az ember képes tenni magával az Isten hatására. A Léleknek pedig az volt a küldetése,

hogy az Isten felé tárulkozó emberen elvégezze azt, amire az ember maga már nem képes..., amit már csak az Isten tud megtenni velünk.

Isten ezt a lélektani csodát, a Lélek erejének magunkban való megtapasztalását nemcsak a „felsőház”, a „coenaculum” (ApCsel 1,13) imádkozóinak, nem is csak az apostoli idők keresztényeinek akarja nyújtani, hanem minden kornak és minden teremtményének. Hiszen erre és ezért teremtett meg bennünket, s addig nem vagyunk azok, amiknek akar bennünket, amíg meg nem tapasztaljuk magunkban a Lélek erejét. Amikor megkaptuk a Szentlelket, akár emberré születésünk, akár a keresztség és a bérmálás szentsége által, csak azért nem tapasztaltuk meg magunkban e belénk került Lélek erejét, mert akkor még nem volt módunk egész lélekkel Isten felé tárulkoznunk. De a Lélek bennünk van, és csak kitérültségünk erején fordul, hogy elvégzi-e Isten rajtunk is azt a lélektani csodát, amelyet minden időben és minden gyermekén el akar végezni. Isten eme egyetemes szándékának bizonyossága az emberiségnek és különösen az Egyháznak a története, amelyben minden időben voltak olyanok, akik megtapasztalták magukban Isten lelkének az erejét.

Testvéreim! Isten és az ő Egyházának hatására életünk során sok mindent megszereztünk már. Az utolsó tíz esztendőben talán többre jutottunk bizonyos tekintetben, mint Jézus tanítványai a három esztendő alatt. Ő, semmiképpen sem a magunk buzgóságának a következtében. Hanem annak folytán, hogy a kétezer esztendő s különösen századunk közepe által nyújtott tapasztalatok nyomán tisztábban és világosabban megérthettük, hogy mi is az az Isten Ország, amelynek belénk és közibénk plántálásáért testet öltött magára az Isten Fia és eljött közénk. Itt állunk megrakodva ezzel a szerzeménnyel, amelyet Isten jósága lehetővé tett számunkra. Istenem, azt gondolhatjuk, hogy értünk Téged. Azt gondolhatjuk, hogy tudjuk, hogy mit akarsz velünk. És itt állok, itt állunk... – csak „vizesen”. Lángnyelvek nem lobognak körülöttünk, nem vagyunk tüzesek. Hiába költöztetik belénk újra és újra a Lelket az Egyház szentségei, sem mi magunkat nem tapasztaljuk – sem mások minket nem tapasztalnak „lelkeseeknek”. A Lélek nem végezte még el bennünk a maga csodáját. Még nem lett megtapasztalhatóvá sem magunk, sem mások számára, hogy Jézus alámerített bennünket az Isten Szent Lelkében. Idáig csak azt tettük, amit ember tesz. Idáig még nem adtunk lehetőséget a Léleknek, hogy tegye azt bennünk és általunk, amit már csak az Isten képes megtenni.

A tanítványok nem kevésbé terhes múlttal és szerzeménnyel ballagtak le a mennybemenetel után az Olajfák hegyéről a városba. Jézustól csak azt a parancsot kapták, hogy maradjanak Jeruzsálemben és várják be a Szentlelket (ApCsel 1.4). De amit megszereztek a Jézussal töltött három esztendő során, abból tudták, hogy miként kell várniok a Szentlelket: „állhatatosan kitarítottak egy szívvel-lélekkel az imádkozásban..., és amikor pünkösöd napja eljött, mindnyájam egy akarattal együtt valának” (ApCsel 1,14; 2,1). Tudták, hogy imádkozással, közös és egy szívvel-lélekkel történő imádkozással kell kitérülközniök Isten felé és várniok azt az ajándékot, ami éppen azért ajándék, mert magunk meg nem szerezhetjük.

Ha az Isten Lelke nem nyúl belénk és el nem végzi bennünk a maga csodáját, elfáradunk, meglassúdunk, megállunk és egymásra nézünk: minek vagyunk együtt, ha meg nem tapasztaljuk magunkban mindazt, amit Jézustól Országáról megtanultunk? Isten Lelke azt mondta nekem e három napos magányomban, hogy át kell adnunk magunkat-munkánkat Neki, hogy miután eddigi ajándékai folytán tettük azt, amit tehattünk, most már cselekedjék Ő, s végezze el bennünk azt, amire mi képtelenek vagyunk. De ezt nem mondhatjuk el Neki félésszívvel, csak egész szívvel; s nem mondhatjuk el neki külön-külön, hanem csak együtt és egy szívvel, egy lélekkel. Miként az apostoloknak mennybemenetel után, úgy nekünk is az Isten felé tárulkozó imádkozás legyen legelső feladatunkká. Isten szavának éltem meg a csendben, Isten üzenetének ezt a feladatot. Régóta készíti már Isten ennek az üzenetnek a meghallását. A magam elfáradásának, mások elfáradásának vagy erőre nem kapásának

nyomásán kezdett érlelődni bennem a múlt év tavaszán a C típusú lelkigyakorlat. Most megértettem, hogy Isten sokkal többet kíván azoktól, akik azt akarják, hogy Isten Lelke tüzessé és lelkeket megnyerni tudó erővé váljék bennünk. Nem imádkozhatunk kevesebbet a Lélek megtapasztalásáért, mint amennyit az apostolok imádkoztak pünkösdre várva.

Amit idáig mondtam, azt érzem egyértelműen Istentől jövőnek. Ami ezután következik, az csak sajátos körülményeinkből fakadó emberi tervezés, amelyet közösen kell majd alkalmassá formálnunk, ha a fentiekben ráismertek a Bennetek levő Lélek hangjára. Elmondom tehát emberi tervezésem, hogy a mindnyájunkban benne levő és működő Lélek hatására megszülessék belőle az, amit Isten végez.

Imádkozzunk közösen száz órát. Kezdjük el hamvazószerdán és fejezzük be pünkösdkor.

Minden este imádkozzunk egy negyedórát, legalább kettesben-hármasban, hogy Jézus közöttünk legyen.

Bizonyos napokon imádkozzunk három órát legalább tizenketten. A nagyböjt péntekjein, nagycsütörtökön s a C típusú lelkigyakorlatra kiszemelt három napon: fájdalmas pénteken s utána szombaton és virágvasárnapon. Imádkozzunk továbbá húsvétvasárnapon, a húsvét utáni vasárnapokon, a pünkösöd előtti kilenc napon és végül pünkösöd napján. Pünkösöd délután a templomban vagy a plébánián együtt lehetnének az összes imádkozó csoportok.

Hogy miként imádkozzunk, azt még a közösségeinkben működő Léleknek előre és menetközben meg kell magyaráznia nekünk, mert most nagyon igaznak élem meg Szent Pál szavát: „mert még azt sem tudjuk, hogyan kell helyesen imádkoznunk”. De bizakodom a páli biztatásban: „Gyöngeségünkben segítségünkre siet a Lélek” (Róm 8,26).

Arra kérlek, hogy miután elolvastad levelem, egy hétig csak a Benned levő Lélekkel beszélj róla, s csak amikor már tudod, hogy mit mond Neked minderről a Lélek, akkor beszélj azokkal, akik ilyen levelet kaptak. Azt hiszem, közösségi megbeszéléssel kell döntenie arról, hogy ezt a levelet kiknek lehet megmutatni közösségeinken belül.

Mellékelek ehhez a levélhez egy kis elmélkedő füzetet. Ez is ennek a magányomnak a terméke. Segítséget akar nyújtani reggeli elmélkedéseinkhez. Ha beválik, akkor talán minden hónapra vonatkozóan más és más testvéreinktől kaphatna közösségünk ily elmélkedési pontokat. Ami az elmélkedés módját illeti, csak ennyit: Ha valaki a Merre menjek?-ben ismertetett szent bernáti elmélkedési módot választaná, akkor az ott elmondottakhoz valamit hozzátennék. Előző este olvassuk el az evangéliumot, valamint a füzetben található arra vonatkozó pontokat, s állapítsuk meg, hogy közelebből mivel foglalkozunk majd a másnap reggeli elmélkedésben. Ha másnap reggel mondjuk 30 percet szánunk az elmélkedésre, akkor 10 perc jusson a „látom” részre, 10 perc a „szomjazom” részre és 5-5 perc az utolsó kettőre. Nagyon fontosnak gondolom, hogy a második (szomjazom) részben eljussak a mélyen átélt érzelmre, különösen az örömrre, mert ez az érzelem a Lélek, az Isten legspeciálisabb érzelme.

Áldjon meg bennünket a Mindenható Isten, aki azokat, akik Fiát szeretik, megajándékozza a maga Lelkével olyan bőségben, amilyennel akarja, ha szabad utat teremtünk ajándékozása számára magunkban.

Áldjon meg bennünket az Atya, a Fiú és a Szentlélek. Ámen.

1976

Megjelent: Karácsonyi Ajándék 1976. 7.kötet